

Six chansons - Rilke (Hindemith)

La biche

Ô, la biche; quel bel intérieur
d'anciennes forêts dans tes yeux abonde;
combien de confiance ronde
mêlée à combien de peur.

Tout cela, porté par la vive
gracilité de tes bonds.
Mais jamais rien n'arrive
à cette imposable
ignorance de ton front.

Un Cygne

Un cygne avance sur l'eau
tout entouré de lui-même,
comme un glissant tableau;
ainsi à certains instants
un être que l'on aime
est tout un espace mouvant.

Il se rapproche, doublé,
comme ce cygne qui nage,
sur notre âme troublée...
qui à cet être ajoute
la tremblant image
de bonheur et de doute.

Puisque tout passe

Puisque tout passe, faisons
la mélodie passagère;
celle qui nous désaltère,
aura de nous raison.

Chantons ce qui nous quitte
avec amour et art;
soyons plus vite
que le rapide départ.

De hinde

Ach de hinde; welk een prachtige
oude bossen weerschijnen in je ogen;
hoeveel oprecht zelfvertrouwen
wordt vermengd met hoeveel vrees.

Al dit, gedragen door de levendige
gratie van je sprongen.
Maar nooit zal er iets gebeuren
met de onverstoorbare
onwetendheid van je aangezicht.

Een zwaan

Een zwaan nadert over het water
geheel door zichzelf omringd,
als een glijdend schilderij;
aldus, op bepaalde momenten,
lijkt een wezen waarvan we houden
een bewegende ruimte in zichzelf.

Hij nadert ons verdubbeld,
zoals de zwaan die voortdrijft
op onze verwarde ziel ...
die aan dit wezen toevoegt
het trillend beeld
van geluk en twijfel.

Alles gaat toch voorbij

Daar alles voorbijgaat, laten wij
de vluchtige melodieën behouden;
de melodieën die ons verkwikken
zijn de enige die overblijven.

Laat ons zingen over dat wat
voorbijgaat met liefde en met kunde;
laten we vlugger zijn
dan de snelle afreis.

Printemps

Ô mélodie de la sève
qui dans les instruments
de tous ces arbres s'élève --,
accompagne le chant
de notre voix trop brève.

C'est pendant quelques mesures
seulement que nous suivons
les multiples figures
de ton long abandon,
ô abondante nature.

Quand il faudra nous taire,
d'autres continueront...
Mais à présent comment faire
pour te rendre mon
grand cœur complémentaire?

En hiver

En hiver, la mort meurtrière
entre dans les maisons;
elle cherche la sœur, le père,
et leur joue du violon.

Mais quand la terre remue
sous la bêche du printemps,
la mort court dans les rues
et salue les passants.

Verger

Jamais la terre n'est plus réelle
que dans tes branches, ô verger blond,
ni plus flottante que dans la dentelle
que font tes ombres sur le gazon.

Là se rencontre ce qui nous reste,
ce qui pèse et ce qui nourrit
avec le passage manifeste
de la tendresse infinie.

Mais à ton centre, la calme fontaine,
presque dormant en son ancien rond,
de ce contraste parle à peine,
tant en elle il se confond.

Lente

O melodie uit 't sap der planten
die zich in de instrumenten
van al deze bomen verheft,
begeleid de zang
van onze al te kortstondige stem.

Het is slechts enkele maten
dat we je kunnen volgen
in de eindeloze variaties
van je lange extase
o uitbundige natuur.

Wanneer we moeten zwijgen
zullen anderen doorgaan,
maar wat moeten we nu doen
om jou te eren
met heel ons hart?

In de winter

Met de winter treedt de moorddadige dood
onze huizen binnen;
ze zoekt naar oud en jong
en speelt voor hen viool.

Maar wanneer de aarde begint te bewegen
onder de spade van de lente,
rent de dood weg door de straten
terwijl hij de voorbijgangers groet.

Boomgaard

Nooit is de aarde reëler
dan te midden van je takken, blonde gaarde,
noch minder luchtig dan in het kantwerk
dat je schaduwen maken in het gras.

Daar vinden wij wat wij zochten,
dat wat kracht geeft en voedt,
met de onzichtbare overgang
van oneindige tederheid.

Maar in jouw hart rust de fontein,
bijna slapend in zijn antieke kring,
waar nauwelijks van gepraat wordt
daar ze tezamen een geheel vormen.

Dieu! qu'il la fait bon regarder!

Dieu! qu'il la fait bon regarder
La gracieuse bonne et belle;
Pour les grans biens que sont en elle
Chacun est prest de la louer.

Qui se pourroit d'elle lasser?
Toujours sa beauté renouvelle.
Dieu! qu'il la fait bon regarder
La gracieuse bonne et belle!

Par de ça ne de là, la mer
Ne scay dame ne damoiselle
Qui soit en tous bien parfaits telle.
C'est un songe que d'i penser:
Dieu! qu'il la fait bon regarder!

Quant j'ai ouy le tabourin

Quant j'ai ouy le tabourin
Sonner pour s'en aller au may,
En mon lit n'en ay fait affray
Ne levé mon chief du coissin;
En disant: il est trop matin
Ung peu je me rendormiray:

Quant j'ai ouy le tabourin
Sonner pour s'en aller au may,
Jeunes gens partent leur butin;
De non chaloir m'accointeray
A lui je m'abutineray
Trouvé l'ay plus prouchain voisin;

Quant j'ai ouy le tabourin
Sonner pour s'en aller au may
En mon lit n'en ay fait affray
Ne levé mon chief du coissin.

Yver, vous n'êtes qu'un vilain

Yver, vous n'êtes qu'un vilain;
Esté est plaisant et gentil
En témoing de may et d'avril
Qui l'accompaignent soir et main.

Esté revet champs, bois et fleurs
De sa livrée de verdure
Et de maintes autres couleurs
Par l'ordonnance de nature.

God! wat heeft Hij haar mooi gemaakt!

God! wat heeft Hij haar mooi gemaakt!
de bekoorlijke, goed en schoon;
Om de grote deugden die zij bezit
wil eenieder haar wel prijzen.

Wie zou haar kunnen verlaten?
Haar schoonheid vernieuwt zich steeds weer.
God! wat heeft Hij haar mooi gemaakt,
de bekoorlijke, goed en schoon.

Noch hier, noch ginds, noch ver over zee
ken ik iemand, meisje of vrouw,
die zodanig perfect is in elke deugd.
Het is een droom om aan haar te denken:
God! wat heeft Hij haar mooi gemaakt.

Toen ik de tamboerijn hoorde

Toen ik de tamboerijn hoorde
roepen, in de mei om er op uit te gaan,
Bleef ik ongegeneerd in bed liggen
en hief ik mijn hoofd niet van mijn kussen;
terwijl ik zei: het is nog te vroeg
ik ga weer een beetje slapen:

Toen ik de tamboerijn hoorde
roepen, in de mei om er op uit te gaan,
Jonge kerels verdelen hun buit;
onverschilligheid is mijn vertrouweling;
haar buit ik uit;
zij is mij meer vertrouwd gebleken;

Toen ik de tamboerijn hoorde
roepen, in de mei om er op uit te gaan,
Bleef ik ongegeneerd in bed liggen
en hief ik mijn hoofd niet van mijn kussen.

Winter, je bent niet beter dan een schurk

Winter, je bent niet beter dan een schurk;
Zomer is aangenaam en vriendelijk,
dat getuigen mei en april
die hem avond en ochtend vergezellen.

Zomer doet velden, bossen en bloemen
opleven met zijn kleed van groen
en een menigte andere kleuren
op bevel van de natuur.

Mais vous, Yver, trop estes plein
De nège, vent, pluye et grézil.
On vous deust banir en éxil.
Sans point flater je parle plein,
Yver, vous n'estes qu'un vilain.

Maar jij, winter, zit veel te vol
met sneeuw, wind, regen en hagel.
Ze zouden je moeten verbannen.
Zonder overdrijving zeg ik volmondig:
Winter, je bent niet beter dan een schurk.

De vertalingen op deze website mogen vrij gebruikt worden.
Stuurt u me wel even een berichtje en vermeld de bron.

Bavo Hopman: info@bavohopman.nl, +611958066

Deux choeurs (Saint-Saëns)

Calme des nuits

Calme des nuits, fraîcheurs des soirs,
Vaste scintillement des mondes,
Grand silence des antres noirs
Vous charmez les âmes profondes.

L'éclat du soleil, la gaité,
Le bruit plaisent aux plus futiles;
Le poète seul est hanté
Par l'amour des choses tranquilles.

Les fleurs et les arbres

Les fleurs et les arbres,
les bronzes, les marbres,
les ors, les emaux,
la mer, les fontaines,
les monts et les plaines
consolent nos maux.

Nature éternelle
tu sembles plus belle
au sein des douleurs!
Et l'art nous domine,
sa flamme illumine
le rire et les pleurs.

Nacht'lijke rust

Nacht'lijke rust, dag in koelte verklonken,
Flonkeringen van het wijdse heelal,
Peilloze stilte van zwarte spelonken
Gij bekoort de diepzinnigen vooral.

Het vuur van de zon, de losbandigheid
En het lawaai zijn voor de geringen;
In eenzaamheid wordt de dichter geleid
Door zijn liefde voor de stille dingen.

De bloemen en de bomen

De bloemen, de bomen,
de zee en de stromen,
veelkleurige gloed,
de bergen en dalen,
de bronzes, opalen
troosten ons gemoed.

Natuur zonder weerga
gij zijt ons nog meer na
als we bedroefd zijn!
Maar kunst onderricht ons,
haar liefde verlicht ons,
bij vreugd en bij pijn.